

FÁSORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

Újfolyam

60. szám

A Budapest-Fásori Református Egyházközség hírmondója

2015. június

*„Akár esztek tehát, akár isztok,
vagy bármi mást tesztek,
mindent Isten dicsőségére tegyetek!”*

(1Kor 10,31)

KIVEL TÖLTÖD A SZABADSÁGOD?

„Jöjjetek velem, csak ti magatok egy lakatlan helyre, és pihenjete meg egy kisé!” (Mk 6,31)

Az Úr Jézus mindig kihív bennünket az élet forgatagából, hogy ápoljon, erősítsen, gyógyítson és megpihentessen. Ebben annak a jelét láthatjuk, hogy számára mennyire fontos a mi valódi regenerálódásunk, a mi valódi gyógyulásunk. Preventív, megelőző, és terápiás, gyógyító eszköz a Vele elkülönítetten eltöltött idő. Mindannyian tudjuk, hogy szükségünk van a pihenésre, a testi, lelki feltöltődésre, a felfrissülésre. Figyeljük meg, hogy Jézus az Ő tanítványait nem küldi ebben az esetben valahova, hanem hívja. *„Jöjjetek velem, csak ti magatok egy lakatlan helyre...”* Minden szónak hangsúlya és jelentősége van. Ezt, a csendben való feltöltődést nem lehet mindenütt egyformán megtapasztalni. Hadd mondjam most így: el kell hagyni a terepet. Talán mi már tudjuk ezt, hiszen megtapasztaltuk. Ki kell jönni a mindennapi rutinból, közegekből, engedni kell a hívásnak. Nem a „szirén”-hangoknak, hanem az Úr hangjának, hiszen Ő hív. Meg kell hallani a hangját, és ehhez is el kell csendesedni. Persze, ha nem vagyunk erre hajlandóak, akkor másként vesz ki a forgalomból. Ő mondja tehát: *„Jöjjetek”*.

Azonban az sem mellékes, hogy nem abban lesz gyógyulás, hogy elhagyjuk a mindennapok világát, hanem abban, hogy Vele megyünk. Hiszen a hívás így szól: *„Jöjjetek velem”*. Nélküle semmilyen kivonulás sem lehet gyógyító. A hívó ember nem úgy megy pihenni, nem úgy megy szabadságra, hogy elfelejtí Urát, éppen ellenkezőleg. Az Ő hívásának enged, és Vele akar menni. Ezért is nagyszerű dolog az, amikor valaki például a munkából való szabadságát, a nyugalomba vonulását is az Úrral éli át. Százszorosan

megtérül az, amikor valaki ennek engedve megy el egy hétre. Milyen különös, érthető és egyben érthetetlen az a kifejezés, hogy valaki a szabadsága terhére ment el például egy lelki csendeshétre. Hiszen a dolog éppen fordítva áll, hiszen nem terhére, hanem tehermentesítésre szolgál egy-egy ilyen hét az embernek. Természetesen itt most csak a szavak azonosak, jól értjük a mondanivalót. Mindenesetre az Úr Jézus hív bennünket a csendbe, Önmagával való közösségre.

Aztán az is itt áll: *„csak ti magatok”*. Tanítványi közösség ez, gyülekezeti közösség. Vagyis el kell tudni különülni még a szoros összetartozás esetén is attól a közegtől, amiben élünk. Vannak helyzetek, amikor egyedül kell kezelni bennünket, nem lehet összefonódva másokkal. S az is itt áll előttünk, hogy a tanítványnak is el kell szakadnia a szolgálattól. Nem vagyunk pótolhatatlanok, nem vagyunk annyira nélkülözhetetlenek, mint gondoljuk néha. Nem mindig nekünk kell megoldani a dolgokat, el kell engedni őket. Csak egyet nem szabad: Jézus kezét. Minden mást el lehet engedni, mindenki mást el lehet engedni. Fontos ezt újra tudatosítani magunkban, mert ezek már önmagukban gyógyítóak. Hihetetlennek tűnik, pedig igaz: még a szolgálat is tud megkötni minket. Az Úr Jézus elcsendesedésre hív bennünket, Önmagával való közösségre.

A folytatásban is útmutatást kapunk: *„egy lakatlan helyre”*. Olyan helyre kell tehát visszahúzódnunk, olyan helyen tudunk az Úr előtt elcsendesedni, ahol nem laknak emberek, ahol nem érnek el, nem érnek utol, ahol nincs találkozás velük. Egyértelmű ez a hívás, nem lehet félreérteni és félremagyarázni sem. Amikor Jézus hív és vezet, amikor Vele megyünk, akkor megtaláljuk ezt a helyet. Ő megmutatja az utat, megmutatja a helyet, meg-

mutatja a módot is. Figyeljünk Rá, és akkor megtaláljuk ezt a helyet.

Jézus szavaiban végül az is ott van, hogy ennek célját és idejét is Ő rendeli el: „*pihenjetelek meg egy kisé*”. Hatalmas dolog felfedezni ezt, hiszen nem mindig egy általunk optimálisnak vélt, hitt idő kell nekünk, hanem rendelt idő. Tőle rendelt idő, amit Ő határozott el, aminek Ő látta idejét, tartalmát és tartamát is. Csodálatos látni, hogy egy szó elég, egy pillanat is akár elég, ha Ő rendelte, és mi élünk vele, mert élünk általa. Gyógyít egy szava, gyógyít egy óra Vele vagy egy hét. A titok abban van, hogy Ő rendeli el, hiszen tudja, hogy mikor mire van szükségünk. Aki hallja Őt és enged Neki, az átéli, hogy csoda történik vele. S ebben megmutatkozik az Ő uralma, ami mindenre kiterjed, hiszen Ő az idő Ura is. Meg tud pihentetni bármilyen rövid idő alatt is, de készíti a felüdülés idejét mindig, csak figyelni kell Rá.

A Vele való csend csodálatos kincse az is, hogy az így megpihent, testileg és lelkileg helyreállt ember, az egészséges ember egészen másként tudja látni a világot és önmagát és a küldetését is. Jól tudjuk azt – jól és már kevésbé jól látó emberek különösen is –, hogy bizonyos dolgokat csak akkor látunk tisztán, ha megfelelő távolságba kerültünk tőlük. Teszt szemünk nagyszerűen fókuszál, de egyértelműen jobban látunk a megfelelő távolságban. Urunk, amikor kihív bennünket, más perspektívában láttat dolgokat. Szójáték ez, de talán üzenetté lehet: A kihívásoknak igazán csak a kihívások után tudunk megfelelni. Ameddig ott vagyunk egészen közel, néha torzán látunk és életlenül. Aránytévesztések, hangsúlyeltolódások zavarhatnak meg minket. Már említettem is ilyet: milyen fontos vagyok én, megáll az élet nélkülem, más nem tudja olyan jól megtenni, mint én, ha én nem, úgyszincs más. Természetesen nemcsak ilyen élettenség, torzulás, aránytévesztés jellemez-

het minket. A dolog nagyobbak látszik, mint ami. Nem látom át, nem látom a végét. Amikor távolabb kerülök tőle, egyre kisebb lesz, egyre nagyobb az Úr, és ez az igazi arányérzék. Milyen jó tudni és még inkább tapasztalni, hogy az Úr előtti csend, az Ő kihívása helyreállítja a lelki látásunkat is. Szemgyógyító ír van az Ő patikájában, és Ő ingyen kínálja is, hogy vegyünk Tőle. Ebben is segít a csend, a Vele töltött idő.

Jézus hívását tolmácsolva bátorítok mindenkit a nyári közös hetünkön való részvétellel!
Somogyi Péter lelkipásztor

IMÁDKOZZUNK ÉRTÜNK!
Imádkozzunk értük az Atyának, a Fiának és a Szentléleknek

Az elmúlt három hónapban megkeresztelt gyermekeinkért, akikért fogadalmat tettünk!

Buzeszkó Zsolt és Antal Dóra gyermeke,
Buzeszkó Dávid

Dr. Deák Pál Ákos és dr. Mátyus Dóra gyermeke,
Deák Linda Emma

Fekete István Attila és Taba Ágnes gyermeke,
Fekete Csongor

Földi Lajos és Pál Katalin gyermeke,
Földi Virág

Gömöri Zoltán és dr. Marosi Eszter gyermeke,
Gömöri Bertalan Péter

Kádár István és Pénzes Tímea gyermekei,
Kádár Anna
Kádár Konrád

Korenchy Tamás és dr. Véber Orsolya
Korenchy Sergyó

Lenkey Csongor és Antal Imola gyermeke,
Lenkey Maxim

Major László és Ponkházi Andrea gyermeke,
Major Enikő Anna

Vizvári Pál György és Heringh Zsófia gyermekei,
Vizvári Csongor
Vizvári Kanga

EGYÜTT AZ ÚRRAL

Bemutatkozik a Fialat felnőttek köre

„Örülök és vigadok neked, zengem nevedet, ó Felséges!” (Zsolt 9,3)

Péntek esténként össze gyűlünk Istent dicsőíteni, zengeni az Ő nevét, mi, 25 és 40 év közötti fiatal felnőttek. Többségünk egyedülálló, de van köztünk néhány házaspár is. Az életkoron, élethelyzetén túl a legfontosabb kapocs Jézus. Célunk, hogy egyre jobban megismerjük Őt és az Ő akaratát a személyes életünkre nézve, valamint egymás hite által is épüljünk.

Bibliaóráinkat közös énekléssel és imádsággal kezdjük, majd egy-egy Igerészt olvasunk el, és meghallgatjuk annak magyarázatát, melyet beszélgetés követ, és imaközösség zár. Lelkipásztoraink felváltva jönnek közénk, és többnyire egy-egy sorozatban haladunk előre. Az alkalom előtt imaközösségre gyülekezünk össze mindazokkal, akik fontosnak tartják, hogy együtt is az Úr elé vigyük közösségünket. Rendszeres alkalmaink mellett kötetlen programokat, kirándulásokat is szervezünk.

Tavaly nyáron a kör Simontornyán volt csendeshéten, ahol az Úr megújulást hozott a kis csoport életébe. Megnövekedett az ide

járók létszáma, megismertük egymást, és azóta is gyümölcsöt teremnek a létrejött kapcsolatok. Hétről hétre meg tudjuk osztani egymással problémáinkat, örömeinket, „egy nyelvet beszélünk” – Jézus nyelvét. Ezzel Isten valóra váltotta ígését, amiért már évek óta imádkoztak a régi tagok.

A kör jelenti az Istennel való találkozás lehetőségét szűkebb baráti körben is. Ide tölteni jövőnk egy fárasztó munkahét után, hogy Isten vezessen, mutassa az utat nekünk. Az egyik ilyen alkalommal röviden leírtuk, hogy mit is jelent az életünkben ez a kör: gyülekezet, Krisztus teste, testvéri közösség.

Mindannyiunk számára a legfontosabb, hogy péntek esténként is az Úrral, az élő Igével találkozhatunk, Róla kötetlenül beszélgethetünk, értelmezhetjük azt a velünk egykorúakkal. Mindenki az Úr Jézust keresi itt, és jó ezt látni, tapasztalni a másokban. A pénteki alkalmak segítenek egymással megosztani mindennapi próbáinkat, küzdelmeinket, sikereinket. Tanulunk, épülünk egymás által, és a Faszorhoz való tartozásunkat erősíti keresztyén kis közösségünk.

A Budapest-Fasori Református Egyházközség 2015 szeptemberében is csatlakozik a Kulturális Örökség Napjaihoz és az Ars Sacra Fesztiválhoz. A rendezvények keretében idén az alábbi programokkal várunk minden kedves érdeklődőt templomunkba.

Templomlátogatás, nyitva tartás: gyülekezeti tagok mutatják be a templomot és a gyülekezetet érdeklődőknek, látogatóknak. A templomot az alábbi időszakokban tartjuk nyitva:

szeptember 19-én, szombaton 10–17 óráig;

szeptember 20-án, vasárnap 12–16 óráig.

Pálúr János orgonaművész koncertje:

szeptember 20-án, vasárnap 16 óraker.

A bűnbánattól a hálaadásig – a Magna Voce Kamarakórus és a Quattro Fontane Kamaraegyüttes közös egyházzenei koncertje, zenés áhítat:

szeptember 26-án, szombaton 15 óraker.

Mit jelent számomra ez a kör?

„Egy biztos pont ez a felnőtt kör az életben, egy olyan alkalom minden héten, amikor az Úr tud hozzám szólni, formál a hangzó Igén keresztül. Sokat jelent az itt kialakult közösség is számomra, a testvérek, akikkel tudunk egymásról és hordozzuk egymást imádságban. Külön öröm, hogy mindannyian a 20–40 közti korosztályból vagyunk, hogy az Úr számára kedves ez a korcsoport is, hiszen úgy gondolom/tudom, hogy sok gyülekezetben e korosztály számára nincs vagy nem működik ilyen alkalom aktívan, nincsen ilyen közösség. Remélem és hiszem, hogy ha továbbra is az Úr szerint valóan leszünk együtt, Ő ezt megáldja, és épül majd a jövőben is tovább ez a csoport az Ő DICSŐSÉGÉRE!” (Sz. Á.)

„Már régóta szeretném elmondani, hogy mennyire sokat jelent nekem ez a pénteki alkalom. Ahogy a hét vége közeledik, egyre izgatottabban várom a pénteket. Azért jövök erre az alkalomra, mert fiatal, hívő testvérekkel találkozhatok, és fejlődhetek a hitemben. Nagyon hálás vagyok, hogy az Úr ide ve-

zetett, itt egy értékes közösség tagja lehetek, ahol sokszor a többiek nyitottsága, őszintesége folytán kapok a kérdéseimre választ, megerősítést.” (H. R.)

„Azért járok ide, mert szükségem van rá, hogy Krisztus testében egy olyan közösségben legyek, ahol egymást gyarapítva növekedünk az Isten és egymás iránti szeretetben, és az Ige ismeretében.” (Sz. D.)

„Azért vagyok itt, mert Isten kegyelméből a Krisztusban újjászült, értelmes, örök életre rendelt a világ teremtése előtt elhatározásából. Kegyelméből az Ő népéhez tartozom, az Övé vagyok. Idővel úgy rendelte, hogy a farsori gyülekezetben találtam meg az általa rendelt helyem. Az Övéihez tartozom, közéjük helyezett el, ide. Ezért vagyok itt, amíg meg nem értem, hogy máshol van a helyem.” (L. B.)

„Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világra, hogy éljünk őáltala.” (1Ján 4,9)

Kovács Erika

MI A SZABADULÁS ÁRA?

Beszámoló az ifjúsági csendesnapról

„...tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén.” (1Pét 1,18–19)

Egy washingtoni emlékműn ez a felirat olvasható: „Freedom is not free.” Ezt magyarul úgy lehet fordítani: „A szabadság nincs ingyen.” Ezzel az amerikaiak az értük harcoló

katonáknak fejezik ki hálájukat azért, hogy megőrzik szabadságukat. Ez a gondolat rávilágít egy fontos dologra a szabadságról: *ára van*. Ehhez kapcsolódó kérdéseket boncolgattunk április 25-én, amikor kisifisek, nagyifisek és fiatal felnőttek együtt épülhettünk – kb. 60-an – Isten Igéjéből egy közös ifjúsági csendesnapon.

Ki a szabad? Mit jelent a szabadság? Mi az ára: hogyan lehet fogolyból szabad? Hogyan éljek a szabadsággal? A közös éneklés és játékos ismerkedés után Király János igehirdetését hallhattuk, amit különleges módon támasztott alá Bruder Gergő személyes, őszinte bizonyásgátétele arról, hogyan lehe-

tünk rabok látszólag szabad emberként, aki azt tesz, amit akar; és hogyan lehet valaki szabad Istennel a fizikai bezártságban is. Gergő bizonyásgátétele nagy hatást tett mindnyájunkra, amikor elmondta, hogy életének nagy mélységei közepette egy börtönben ismerte meg Jézust, és kapott szabadulást és igazi szabadságot Jézustól a bűnei okozta fogságából.

A nap központi üzenete az volt, hogy *Jézus a Szabadító*. Egyedül Ő tud bennünket megszabadítani a bűn rabságából, egyedül Ő tudja levenni rólunk az Ördög által ránk tett bilincseket, láncokat. „*Szabadságomnak nagy volt az ára, de Jézus mindent fizetett...*” – énekeltek is az egyik énekben.

A tartalmas alkalmakon kívül hozzájárult a nap sikeréhez a zenés szolgálat, a közös játékok és a kiscsoportos beszélgetések is, ahol megoszthattuk egymással, hogyan küzdünk a szabadságunkért a mindennapokban, és mi az az életünkben, amit nehezen tudnánk odaadni Istennek. A napunkat egy rövid hangverseny is színesítette, mellyel meglepetésként fiatal zenészeink készültek. A nap zárásaként Németh Balázs áhítatában a 3. zsoltárból hallhattuk a bátorító üzenetet: Isten megérti a helyzetünket, és ahelyett, hogy tanácsot osztana, Ő maga emeli fel a fejünket, még nehéz helyzetekben is, hogy Rá tekintsünk, és ne a félelmeinkre, amelyek megköttöznek. Nála van a szabadítás!

Ecsedi Anna és Biró-Pentaller Anna

Sok szeretettel várjuk a fiatal felnőttek körébe péntekenként 18.30-tól mindazokat, akik vágnak arra, hogy az Úr Jézus Krisztusban való hitükben mélyüljenek, és egy kisebb közösséghez is tartozzanak.

GYÜMÖLCSÖZŐ MUNKAMEGOSZTÁS

A februári hitmélyítő hétről

Gyümölcsöző munkamegosztás címmel hallhattuk 2015. február 23–27. között Somogyi Péter lelkipásztor igehirdetés-sorozatát. A hét során az Apostolok cselekedetei 6,1–7. versei alapján bontotta ki egy, az ősgyülekezetben megoldott probléma, illetve munkakonfliktus tanulságait. A napok rendjében így csoportosította mondandóját: *Kihívó növekedés, Átfogó felismerés, Helyes munkamegosztás, Alkalmas szolgálók, Gyümölcsöző gyülekezet.*

A hitmélyítő esték célja világosan megfogalmazódik abban, amit az Úr Jézus Krisztus kijelentett az Ő Igéjéről: „*Ha ti megtartjátok az én ígémet, valóban tanítványaim vagytok; megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket.*” (Jn 8,31–32). És nem véletlen a sorrend: *megtartani* az Igét (hozzáigazítani az életünket, a gyülekezet életét), szüntelenül folytatni az Ige *igazságának megismerését*, ezáltal pedig elnyerni a *valódi szabadítást*. Így a gyülekezetre és egyes tagjaira is érvényes, hogy „alkalmazni kell a megértett igazságot”, mert „nem az lesz a legfontosabb kérdés, mennyivel tudunk többet az eddiginél, hanem az, hogy miben változtunk meg.”

Az ősgyülekezetben történtek konkrét példája (ApCsel 6,1–7) kettős tanulsággal jár. Egyrészt bemutatja egy konfliktuskezelés emberi oldalát: felismerik, hogy a növekedő gyülekezetben baj van a munkamegosztással, tehát meg kell oldani. Másrészt azt láthattuk, hogy az ezt követő emberi cselekvések hogyan simulnak bele az engedelmesség és az Ő szavának megtartása útján az Úr cselekvésébe.

Amint végigkövethettük a folyamatot, világossá vált, itt sem győzhetett volna semmiféle emberi erőfeszítés, ügyesség, az Ördög ak-

namunkája csakis Isten Szentlelke erejével győzhető le. S bár a probléma személyesnek látszik (ki mit csinál és mit nem csinál), az apostolok mégis közösségi problémának tekintik a dolgot, és így is oldják meg. Képesek mögé és fölé látni – fölfelé nézve *imádságban* kérni a tisztán látást –, és a Szentlélek vezetését kérni, majd a gyülekezet egész közössége elé tární a helyzetet. A hiány, a háttérbe került munkaterület kérdése így nemcsak *kihívást* jelentett, hanem a *lehetőséget* is a *továbblépésre*, vagyis a növekedésből adódó helyzet megoldása (a helyes *munkamegosztás* kialakítása) a további növekedés alapja lett.

A szolgálatok elkülöníthető tartalma (nem értékrendi kérdés!) a lelki és a testi oldalra ma is rendkívül fontos. A szociális és pásztori munka nem kizárják, hanem igénylik egymást. Az alkalmas emberek megtalálása dinamikus és folyamatjellegű. Egyrészt nyilvánvaló lesz a közösség előtt, kik azok, „*akikről jó bizonyosságot tesznek, akik telve vannak Lélekkel és bölcsességgel*”, másrészt ott kell lennie az egyén felismerésének a saját elhívásáról, és adott időben vállalnia kell a neki megfelelő szolgálatot.

Látva gyülekezetünk mindennapjait leszögezhetjük: „hálásan kell vennünk a konfliktushelyzeteket, mert ezeken keresztül józanít Urunk, figyelmeztet és tanít, hogy belássuk, mi a dolgunk és mi nem az”. Ugyanígy nem kerülhető meg az önmagunknak feltett kérdés sem: *Hol helyez(ett) el engem Isten? Ott vagyok-e?* „Ha mindenki azt teszi, ami a dolga, akkor működik jól a Krisztus-test.”

Tartalmas, lélekemelő, személyesen megszólító volt a sorozat, érdemes vele többször is foglalkozni.

Széplaki György

KIK AZOK A BÁSTYÁK?

Imaközösség egy testvérért

„Egymás terhét hordozzátok, és így töltsétek be Krisztus törvényét.” (Gal 6,2)

Sokkoló volt számomra a bőjt és a húsvét időszaka. Legkedvesebb testvéreim egyike már hetek óta élet-halál harcot vívott a kórházban, engem pedig érdeklődő, aggódó, bizakodó levelek és telefonok borítottak el. A *Bástyák* – ahogy Testvérünk a nehézségeiben, harcaiban mellette áll, vele küzdő barátait, testvéreit szólította meg – egy szívvel és őszinte Lélekkel indultak újra a láthatatlanban zajló harcmezőre. Naponta öltöttük magunkra az Isten fegyverzetét, hogy együtt erősödjünk meg az Úrban és az Ő hatalmas erejében (Ef 6,10–18), mert az elhordozott fájdalom és szenvedés mértéke emberfeletti volt. Mind reá, mind a családjára nézve.

Első elhatározásunkban napi imaórát tűztünk ki: minden este 9 órai kezdettel otthonainkban könyörgünk testvérünk útjáért, békeségéért. Majd tovább ért a gondolat és személyesen is találkozóra gyűltünk, hogy így erősítsük egymást. Mivel ebben a helyzetben a lelki család jóval túllépi a gyülekezeti, sőt még az országhatárokat is, szükségünk volt egy menedékre, ahol összejöhetünk, s ennek a közösségnek a Szabó Imre-terem adott otthont.

Úgy jöttünk, hogy a szenvedőkért és a próbákban megterheltekért és földi gondviselőikért, családjaikért könyörgjünk, ám ez az imaközösség több lett ennél is. A *„Kérlek, Uram”* kezdetű mondatok mellett, majd egyre inkább helyett őszinte és megrendítő dicsőítések, hálaadások és bűnvallások hagyták el a szívünk és a szánk. Megtelt a közel másfél óra a hasonló fohászokkal: *„Bocsásd meg, Urunk, hogy csak most hozzuk őt eléd...”*, *„hogy eddig nem vettük igazán komolyan...”*, *„hogy annyira természetesnek vesszük...”*,

„hogy ennyit kell szenvednie másnak azért, hogy mi meglássuk...”. Elmondhatatlan őszinteség és lelki egység uralta az estét. Csend volt. Mély, őszinte csend. És ott volt Jézus az Ő ígérete szerint. Tanított bennünket.

Tanított a valódi, Szeretetből fakadó, felelősségteljes közbenjárásra, de tanított a közösségre, egységre, nyitottságra, elfogadásra és aláatra is. Mert a közösségnek óriási ereje van, és ezt a legtisztább, áldott módon élhetjük meg. Úgy gondolom: akkor, ott a „helyén volt” a kis csapat, és betöltötte Jézus által Isten törvényét. Nem volt hangoskodás, csak szép csendben mindenkit hozott a lába és a szíve. Azt hiszem, Isten ma sem kér többet tőlünk. A szívünket kéri, de azt teljes odaadással. És akkor bármerre megyünk, „áldás esője hull”.

Bár szeretett Testvérünket az ÚR hazahívta, a harcnak nincs vége. A láthatatlan küzdelem ma is tart, a Sátán mindent bevet, hogy kétegyet ébresszen, zúzzon, elbizonytalanítsa, eltérítsen, parkoló pályára tegyen bennünket. Hogy lenyomjon a félelem, a csüggedés, hogy a nehézségekben ne lássuk meg Istent, aki akkor is ott van, és a szeretetéről biztosít. Testvérem, amíg ezen a földön vagyunk, szükségünk van egymásra.

Sokunk áldott élménye lehetett ez a rendkívüli imaközösség, de szívünkön van, hogy ezeket az alkalmakat rendszeresítsük. Rengeteg a szenvedés, csak a közvetlen közelünkben is, de ki kell mondjam a keményen húsba vágó igazságot is, Testvérem: Te is lehetsz a következő... A kapott idővel felelősen kell gazdálkodnunk. Csak a ma adatott számunkra. Amikor ezt megértettem, rájöttem: egyetlen vesztegetni való pillanatunk sincs. Az öröknek a várfalakon kell állniuk, a bástyáknak

sziklaszilárdan kell tartaniuk az erődítményt. Mert az ellenség, „*az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el*” (1 Pt 5,8).

Az Úr Jézus maga mutat példát, amikor Pétert bátorítja: „*Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd a testvéreidet!*” (Lk 22,31). Ha pedig Jézus ezt fontosnak mondja, akkor számunkra is legyen fontos és egyben intő példa.

És hogy akkor kik a Bástyák? Te, Testvérem! Te és én, és mindannyian. Jézus Krisz-

tus követői és szolgálói. Akiket arra rendelt, hogy a nemes harcot együtt harcoljuk meg, hogy erősítsük a megfáradtakat, a gyengéket, a hitben erőtlenekeket, a szenvedőket (Ézs 35,3).

Ezt a csapatot és az első alkalmat Kálló Karola (1984–2015) szenvedése hívta életre, de bárcsak sokak szíve dobbanna most az imádság szolgálatának a súlyára és felelősségére! Hozzátok a „bénákat”, bontsuk meg a tetőt! Vezessük a vakot Jézus jelenlétébe! Hordozzuk egymás terheit!

Kissné Barabás Mónika

Hálaadással emlékezünk...

Antropológus. Biológus. Ifivezető. Kutató. Műfordító. Önkéntes. Szinkrontolmács. Tanító. Világutazó. – Ezek csak címkék. Hogy ki volt Karola valójában, egyetlen kifejezéssel tudnám összefoglalni: Isten Gyermek. Ezáltal bontakozott ki mindaz a csoda, akinek személyesen megismerhettük őt. Magam csak öt éve ismertem, de mindig elámultam azon, hogy amihez csak hozzáfogott, ajándékká vált a kezében. Nyitott természete, az Igére éhes és Istennek odaszánt szíve mindent áthatott.

Isten bennünket, fasoriakat is megajándékozott a jelenlétével: ifivezető, előadó, a Kereszt-kérdések csoportvezetője, tanító, biznyságtevő volt körünkben. Karola rengeteg embert ismert szerte az országban és a határokon túl is. Akit megismert, arra szinte mindig volt személyesen is ideje és gondolja, amolyan igazi „sóember” lett. Építette a közösséget, s amit kapott (rengeteget), azt azonnal adta is tovább. Egyre többet láttam őt a „háttérben”, sóként láthatatlanul feloldódni a közösségben. Bár egyre többet küzdött az erőtlenségekkel, szerény otthonában még mindig szeretet, hangos

nevetés és mély beszélgetések fogadták a hozzá érkezőket.

Élete biznyságtétel volt. Nem volt ő sem tökéletes vagy hibátlan, de mindaz, amit kapott, ahogy adni tudott, ahogy a mindennapi életben élénk élte az Úr Jézust, a Megváltó szeretetét tükrözte. Elhívott és

odaszánt életével sokszor tudta nélkül is tanított. Nekem az a megrendítően áldott rész adatott, hogy végigkísérhettem a nehezekben is. S nem a harcai vagy a betegsége rengette meg sosem a szívemet, hanem hogy minden egyes alkalommal Isten erejével és Lelkével találkoztam a kórházban. Még az utolsó hónapok súlyos szenvedései is áldást hordoztak, ez volt utolsó földi szolgálata felénk.

Hálás a szívem, amiért Isten megajándékozott az Ő szeretetével Karolán keresztül is, és hogy az elmúlt harminc földi évben olyan sokunk életét gazdagíthatta. Emlékezzünk rá így mint az Úr Jézus szeretett menyasszonyára, aki most előrement. Adjunk hálát Istennek a bőkezűségéért, amivel rövid életén keresztül bennünket megáldott.

Kissné Barabás Mónika

VASÁRNAPI CSODÁK

avagy hogyan készülünk el a vasárnapi ebéddel az istentiszteletig

Mostanában többször is beszélgettem háziasszonyokkal, családokkal, akik elmondták, hogy nem tudnak vasárnap templomba jönni, mert főzni kell. *Ki gondoskodik a családról, készíti el az ebédet, ha én templomban vagyok?* – kérdezte tőlem egy családanya. Ekkor jött az ötlet, hogy megszólaltatunk a *Harangszó* hasábjain néhány édesanyát, édesapát, akik megoldást találtak már évekkal ezelőtt erre a felvetésre. Először egy ötgyermekes édesanyát kértem interjúra.

– *Mikor felkértelek a beszélgetésre, és elmondtam a témát, teljesen belelkesedtél. Mióta fontos Neked, hogy engedj Isten parancsának, és megszenteld a vasárnapot?*

– Mióta a Faszorba kerültünk. Először a kíváncsiság miatt jöttem vasárnap is, aztán vágy lett a szívemben, most hitből járunk. Szabálykövető ember vagyok. Nekem fontos, hogy ha Isten ezt mondja a 10 parancsolatban, akkor engedelmeskedjem. Fontos az is, hogy Andrással, a férjemmel együtt döntöttünk így. Aztán ahogy jöttünk, egyre több üzenetet érttettem meg a prédikációkból a személyes életemre, a házasságunkra, gyermekeink életére nézve. Vággal jövök, hogy megértsem Isten útmutatását.

– *Gyermekeitek könnyen bekapcsolódtak?*

– Kicsik voltak még, mikor elkezdünk járni. Az volt természetes számukra, amit csinálunk. Eleinte nem volt ennyi gyerek a gyermekistentiszteleteken, mint most, de akkor is lettek barátaik, és szeretettel foglalkoztak velük.

– *Voltak-e fokozatai az életetekben a vasárnap megszentelésének?*

– Először azért jöttünk, hogy hallgassuk az Igét, és töltekezzünk lelkileg. Aztán kezdtük felfedezni, hogy mennyi minden van egy alkalom mögött! Milyen sokrétű háttérszolgálat

van! Aztán bekapcsolódtam a gyermekmegőrző szolgálatba. Majd a gyermekmunkába, az ovisok közé. Közben pedig egyre mélyebben a közösség aktív részesei lettünk. Megismertük az embereket. Már tartoztunk valahová! Nem akárhová, Isten népéhez! Egyre növekedett a felelősségérzet a gyülekezet felé. Teherhordozókká váltunk. Ma a gyermekeink is szolgálnak, vagy együtt szolgálunk velük a gyermek-istentiszteleteken. Van, hogy előbb indulnak néhányan, akik szolgálni fognak, aztán később jönnek a többiek.

– *Hogyan oldottad meg mindezt háziasszonyként?*

– Jó volt, hogy láttam a gyülekezetben az idősebb háziasszonyokat, más anyukákat, hogy ők is megtanulták megoldani. Ha nekik megy, akkor nekem is! Vasárnap nem frissen sült kerül az asztalra, mert a gyerekek nem bírták, hogy akkor kezdjem el kisütöni, mikor hazaérünk. Nyűgösek, éhesek voltak. Kicsi korukban azért kellett küzdeni, hogy nehegy elaludjanak a kocsiban hazafelé. Ezért rájöttem, hogy csak előre készülhetek. Valamit valamiért. Isten azt mondja: áron is vegyétek meg az alkalmakat! Míg 16 éven keresztül otthon voltam, addig könnyebb volt a bevásárlás, tervezés, főzés. Nagy fordulópont, hogy elkezdtem dolgozni. Most már vasárnap délután elkezdek készülni arra, hogy a jövő hétre, és vasárnapra mit kell vásárolni. Olyan ételeket főzök, amiket szombaton elő tudok készíteni, vagy meg tudok főzni. De volt olyan is, hogy vasárnap korán reggel főztem, mert olyan fáradt voltam szombaton, vagy valamilyen családi programunk volt. Örülök, hogy zárva vannak mostanában az üzletek, mert ez is előrelátásra nevel.

– *Mennyi idő alatt értek ide?*

– Mi messzebről járunk. Mostanában fe-deztünk fel egy utat, ahol 20 perc alatt ideérünk. Időben kellett elindulni, hiszen korábban még a gyerekeket is be kellett vinni a csoport-jaikba. Nagyon nem szeretek késni. Volt, hogy sírva maradtak ott valamelyik csoportban. De tudtuk, hogy megnyugszanak, vagy szólnak a vigyázók, ha kell. Ez is egy ár volt azért, hogy mehessünk az istentiszteletre. 9.15-től 12-ig tart az elindulás, istentisztelet, hazaérés. Fontos azt is elmondanom, hogy volt, hogy nem jöttem vasárnap templomba. Túl fáradt voltam, vagy inkább főztem helyette. Délutánra azonban már mindig megbántam. Nagyon hiány-zott. Kevesebb erővel, áldással és lelki üze-nettel indultam a következő hétre!

– *Mit szoktál főzni vasárnapra?*

– A levest többnyire előre megcsinálom. Olyan leves nincs, amit ne lehetne előre elké-szíteni. Aztán szaftos húsokat, pörköltet, ra-gukat. A főtt krumplit is előre megpucolom, csak nem főzöm meg. Vasárnap mindig olyat

főzök, amit mind a nyolcan szeretünk. Lecsós húst, bolonyait, sült csirkét (amit reggel meg-sütök, aztán csak felmelegítem). Lehet, hogy ünnepebb a rántott hús, de fel kellett mérnem, hogy 8 emberre én mit bírok megcsinálni rö-videbb idő alatt, és mit bírnak kivárni a csa-ládtagok. Minden szempontot az határoz meg, hogy el tudjunk jönni az Isten házába, a gyü-lekezet közösségébe. Rájöttünk, hogy elsősor-ban attól ünnepi az étel, hogy együtt vagyunk és együtt elfogyasztjuk. Vasárnaponként nyol-can ülünk az asztalhoz. Mi ketten, az öt gyer-mekünk, és egy fogadott családtag. Ennyi em-bernek mennyiségeket kell csinálni! Ehhez mindenki hozzátesz. Nagy részét én találok ki, de egy család vagyunk. András vásárol többször, a gyerekek terítenek. Julcsi sokat segít a köret elkészítésében. Ez közös történet!

(Örülünk, hogy beszélgetésünk részese lettél: *Somogyiné Ficsor Krisztina és Vitézné Hor-váth Erika*)

A Vitézi család: Marci, Beni, Julcsi, Erika, Barnus, Bálint, András és Berci

MEGALAKULT A SILOÁM-CSOPORT

Szabadulás a szenvedélybetegségből és függőségből

Hét éve dédelgetett álmod volt, hogy a fasori gyülekezet szer-
teágazó missziói te-
rületei között helyet
kaphasson egy szen-
vedélybetegeket vagy
felismert függőség-
gel küszködőket men-

tő misszió. Istené a dicsőség azért, hogy idén március 9-én megtartotta első alkalmát a Siloám-csoport. Ezt megelőzően egy 4-5 főből álló testvéri közösség két hónapig „intenzíven imádkozott vezetésért”, kértük az Urat, hogy Ő mutassa meg, hogyan, mikor és milyen formában képzelet el Ő ezt a missziót. Egyik ilyen imaközösségünk során, János evangéliumában a vakon született ember meggyógyítását tanulmányozva kaptuk – hiszem, hogy Tőle – a *Siloám* nevet. Alkalmainkon a valamilyen szenvedélybetegséggel vagy a függőség bármely formájával küszködő társaink, testvéreink olyan közösségre találhatnak, akik előtt bátran felvállalhatják az életüket megnyomó-
rító tényezőket és körülményeket, és ahol az Ige fölé hajolva, a már szabadult testvérek bizonyágtételei által is támogatva, együtt kereshetik és találhatják meg – először vagy újra – szabadító Urunkat. Hétfőnként este 6 órakor a torony alsó helyiségében, a Kovács Emilteremben találkozunk. Szeretettel várunk mindenkit! Ebbe a csapatba mindenki „belefér”!

A szenvedélybetegségek hátterét, kialakulásuk okát sokan, sok szempontból vizsgálják, próbálják megközelíteni. Tudományágak igyekeznek a mozgató rugókat feltárni, és valamiféle módszert kidolgozni, amellyel gyógyulás, de legalábbis javulás érhető el. Sze-

mélyes tapasztalataim, az alkohol rabságában eltöltött éveim, majd egyszeri és mindmáig tartó szabadításom viszont azt mondatja velem, hogy a gyökér az ember teremtettségében, teremtmény mivoltában keresendő. Az ember függőségre, mégpedig alkotójától, az élő Istentől való függőségre teremtett. Amikor kilép ebből a viszonyból, azonnal hiányérzete támad, és keres magának valamit-valakit, amitől-akitől függhet, amivel-akivel betöltheti a lelkében kialakult űrt. Az alábbiakban álljon itt néhány gondolat arról, hogy mit mond minderről a Biblia.

Függőség vagy szenvedélybetegség?

Célszerű és jó meghatározni e két fogalomkör mibenlétét, valamint tisztázni a köztük lévő különbséget. Mint említettem, a függőségek az ember teremtettségéből fakadnak. Ha fellelőzzük a Bibliát, a második oldalon ezt olvassuk:

„Egy kertet ültetett az ÚR Isten Édenben, kelet felől, és abba helyezte az embert, akit formált. És nevelt az ÚR Isten a földből mindenféle fát, tekintetre kedvest és eledelre jót; az élet fáját is a kert közepén és a jó és a gonosz tudásának fáját.” (1Móz 2,8–9). „Fogta az ÚR Isten az embert, és az Éden kertjébe helyezte, hogy művelje és őrizze azt. És azt parancsolta az ÚR Isten az embernek: A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és a gonosz tudásának fájáról ne egyél, mert amely napon eszel róla, bizony meghalsz.” (1Móz 2,15–17).

Kijelölt tehát Isten egy területet, amely vonatkozásában a döntést fenntartotta Magának, nem adta az ember hatáskörébe. A kert többi részének „használatáról” az ember szabadon

dönthetett, a jó és gonosz tudásának fáját azonban tilalom zárta el előle. Az ember választás előtt állt; hallgat Istenre, azaz megmarad a Tőle való teljes függőségben, vagy szembefordul Vele, parancsot tagad, azaz kilép e függőségi kötelékből. Tudjuk, hogy Éva ez utóbbit választotta, és Ádám is „dalolva” követte. Ez volt az a pont, ahol elszakadva Teremtőnkől mindenféle pótszerek kergetésére adtuk a fejünket. Azóta sem történik ez másként; aki nem Istentől függ, az valami egyébvel épít ki függőségi kapcsolatot. Az istenpótlékok sora végtelen.

„Pótszer” szinte bármi lehet. Közismert a személy- vagy a munkafüggőség, amikor a „beteg” egész életét egy bizonyos személy, leggyakrabban egy családtag, de lehet egy bálványozott idegen is, vagy egy munkahely-munkakör szolgálatába állítja. Egyes társadalmi-gazdasági formációk kihasználják és „meglovagolják” e jelenséget. E tőről fakad minden személyi kultusz, és ezt használják a Japánból világszerte elterjedt vállalatfilozófiák. A társadalom visszajelzései ez esetekben ráadásul általában pozitívak. Ki szólna meg egy, a családjáért éjt nappallá tevőn dolgozó családapát? Ki marasztalna el valakit azért, mert gyermekeit önfeláldozóan neveli? A hangsúly persze itt is a mérteken van. Mégis megállapíthatjuk, hogy a társadalom pozitív megítélése alá eső függőségeket senki nem – vagy csak egy nagyon szűk kör – nevezi szenvedélybetegségnek.

Általában akkor beszélünk szenvedélybetegségről, amikor a függőség egy, a társadalom által deviánsnak tartott „szerhez”, és az ezzel együtt járó viselkedésformához – alkoholhoz, droghoz, nikotinhoz stb. – kötődik. A szenvedélybetegség tehát csak annyiban különbözik más függőségektől, hogy egy adott korszakban, adott földrajzi területen egy adott társadalmi formáció elutasítja az e fajta

kötődést, a vele járó viselkedési formákat pedig elítéli. Ismert tény, hogy ma is léteznek törzsi közösségek, ahol az alkoholmámor, vagy a valamilyen drog által előidézett bódulat a vallási rituálék szerves része. A nikotinfüggőséget okozó dohányzás pedig egészen a legutóbbi időkgig Európában sem tartozott az elítélendő cselekedetek sorába.

Van szabadulás!

Azért fontos látnunk ezeket az összefüggéseket, mert a nem szenvedélybetegségként nyilvántartott függőség ugyanolyan veszélyes lehet, és ugyanannyi kárt okozhat az egyén személyes életében, és társadalmi szinten egyaránt. Saját életem, a mögöttem lévő évtizedek egyértelművé tették számomra, hogy földi életünk – amennyiben és amikor nem az Istentől való, teremtmény mivoltunkból fakadó függőség tudatos vállalásával zajlik – nem más, mint bukdácsolás egyik magunk választott függőségi viszonyból a másikba. Az alkohol-, drog-, nikotin- vagy gyógyszerfüggőség e bukdácsolás látványosan deviáns megnyilvánulási formái.

Sokat és sokáig küszködtem alkoholfüggőséggel, hosszú éveket töltöttem a „szer” fogságában. Isten – felfoghatatlan kegyelmével – úgy látta jónak, hogy megkíméljen a földi-emberi problémakezelő megoldásoktól; soha nem jártam pszichiáternél, nem próbáltam gyógyszeres kezelésekkal. Szabadult testvéreim többsége azonban – a vér folyásos asszonyhoz hasonlóan – „nem úszta meg” az eredmény nélküli emberi gyógymódok éveit, évtizedeit.

Velem az történt, hogy amikor nyilvánvalóvá vált számomra, hogy egyedül nem vagyok képes megoldani a problémámat, segítségre szorulok, illetve hogy segítség hiányában földi életem befejeződik, azaz meghalok, én egyenesen és egyből az élő Isten „marká-

ba” estem. Ő akkor kiszabadított az alkohol rabságából, és azóta sem tesz mást; időről időre szabadít a különféle, talán kevésbé látványos függőségeimből.

Milyen jó tudni, hogy van szabadulás! Milyen nagy kiváltság ismerni a teremtő, mindenható, minket szerető, hatalmas Istent, aki Jézus Krisztusban előre elkészítette számunkra a szabadulást, és kész minket újra meg újra „kézbe venni” csakúgy, mint a fazekas az elrontott cserépedényt. Azért, hogy újra formálja:

„Ez az a beszéd, amelyet az ÚR mondott Jeremiásnak: *Kelj föl, és menj el a fazekas házába, és ott közlöm veled beszédeimet! Lementem azért a fazekas házába, és íme, ő ép-*

pen a korongon dolgozott. És elrontotta az edényt a fazekas, amelyet agyagból készített kezével, és azonnal más edényt készített belőle a fazekas, ahogyan azt jónak látta. Akkor azt mondta nekem az ÚR: Vajon nem cselekedhetem-e én is úgy veletek, mint ez a fazekas, ó, Izráel háza? – azt mondja az ÚR. Íme, mint az agyag a fazekas kezében, olyanok vagytok ti az én kezemben, ó, Izráel háza! Ha szólok egy nép ellen vagy egy ország ellen, hogy kigyomlálom, megrontom és elvesztem, de ha megtér az a nép gonoszságából, amely ellen szóltam, akkor én is megbánom a gonoszt, amelyet rajta véghezvinni gondoltam.” (Jer 18,1–8).

Dr. Szabó Ágnes

MEGERŐSÍTVE, SZILÁRDAN ÁLLVA

Konfirmáció, 2015

Az idei évben 22 fiatal és 5 felnőtt konfirmált együtt pünkösöd alkalmával, és hitvallást tett még menyasszonya oldalán egy korábban konfirmált felnőtt testvérünk is. A konfirmáció-előkészítő időszakáról és az együtt töltött alkalmakról emlékeznek a felnőtt konfirmandusok:

Diószegi Rita: Végtelenül nagy öröm hitben „újszülöttekkel” együtt dicsőíteni Urunkat! Megszégyenítő magamra nézve az ő első szeretetük Isten iránt, és egyben új elköteleződésre is ösztönöz, kérve Urunkat, hogy én is hadd újra úgy, mint ők...

Filep Szabolcs: Közel húsz év telt el azóta, hogy konfirmáltam. Emlékszem, akkor, fiatalként miként erősödtem meg hitemben. Nagyszerű érzés felnőttként most újra átélni ezt a folyamatot immáron érettebb fejjel, élettapasztalatokkal a hátam mögött.

A Kereszt-kérdések tanfolyam és a konfirmációs együttlétek alkalmával lelkészeink előadásai és a közös beszélgetések újrendezték ismereteimet a Szentháromságról. Hálas vagyok Istennek, hogy a menyasszonyom

szívét nem csak én raboltam el, hanem Jézus is beköltözött oda, és ennek csodáit vele átélhetem.

Tóth Adrienn: Valahányszor beléptem a templomba, itt mindig kedvesen fogadtak. Melegség járta át a szívemet, és amikor beléptem, megnyugodtam.

Voloncs Kata: Megérkeztem az első konfirmáció-előkészítő alkalomra a fasori toronyszobába. Ledöbbsentem. Régebben volt egy álmom erről szobáról, amit azelőtt még soha nem láttam. Az álmomban pont olyan volt, mint a valóságban. Egy nagy asztal, ami körül a gyülekezet tagjai ültek. Amikor beléptem, a számomra idegen emberek nagy szeretettel fogadtak mint ismeretlent. Nem tudtam ezzel

a helyzettel mit kezdeni, és hangosan azt mondtam: „*Én nem vagyok itt!*”

Az Úr türelme határtalan, és évekkkel később megadta nekem a félelem lelke helyett a szeretet, erő és józanság lelkét! Most már Jézussal igenis *itt vagyok!*

Papp Nikolett: A vőlegényem révén ismerem meg Jézust. Ahogyan mi ketten megismertük egymást, úgy kerültem egyre közelebb Istenhez is. Amikor eljegyeztük egymást, úgy éreztem, csak is keresztségben, Jézusnak eljegyezve kérhetünk áldást a házasságunkra, ezért – bár ő már konfirmált gyermekként – együtt jártuk végig a konfirmáció-előkészítőt. Most, hogy Jézussal már összekötöttem az életemet, szívbéli boldogsággal várjuk, hogy hamarosan Isten is megáldja a közös életünket.

Tóth Attila: Amit én átéltem már a konfirmációs előkészítő előtti Kereszt-kérdésektől fogva egészen a mostani vizsgáig, azt úgy tudnám leírni, hogy kaptam egy újembert a régi ember mellé, aki már sokkal tisztábban lát,

Isten Igéje számára a kánon, aszerint igyekszik cselekedni, élni életét! Nos, én így tudnám jellemezni a velem történeteket.

Gál Miklósné Anikó: Lassan 13 éve annak, hogy a felnőttkonfirmációs előkészítőkön évente én is részt veszek. Jó erre visszaemlékezni.

Gyermekkoromban, mint annyian mások, én is jártam az előkészítőre. 1949-ben konfirmáltam. Időközben a feledés homályába vesztett az, amit ott tanultunk. Így arra gondoltam, hogy jó lesz felfrissíteni, felidézni, amit ott tanulhatok. 2001–2002-ben kezdődött, amikor az én felnőtt lánykám, kérészemre részt vett az előkészítőn. Így vele együtt én is meghallgattam az előadásokat. Ő 2002-ben konfirmált. Nagyszerű volt a többiekkel együtt elmélyedni az evangélium örömeiben. Együtt tanulni és izgalommal várni a vizsga időpontját.

Jó volt ezután is évről-évre megélni a személyes, testvéri szeretetkapcsolatot. Jó volt együtt lenni a lelkipásztor vezetésével, együtt hallgatni és tanulni mindazt, amit Is-

ten világáról, szeretetéről, Jézus Krisztus megváltó áldozatáról, az Ige lélekmentő üzenetéről megtudhattunk. Ez alatt sok új életre születővel találkozhattam. Sok új szeretetkapcsolat alakult ki közöttük és közöttem. Tapasztalhattam Isten kegyelméből az Ő hatalmas munkáját. Az évek folyamán többen itt maradtak gyülekezetünk értékes tagja-

ként. Sajnos azonban sokan el is maradtak tőlünk.

Nagy hálával vagyok Istenem, Uram iránt, hogy aktív tagja lehetek gyülekezetünknek, és elmélyedhettem az Ő ismeretében.

„Hogy zengjen néked és el ne hallgasson felőled a dicséret: Uram, én Istenem, örökké dicsőítlek Téged.” (Zsolt 30,13)

Devich Márton főgondnok köszöntője a konfirmandusokhoz

Szeretett Gyülekezet! Kedves Konfirmandusok!

Szeretettel köszöntelek titeket a presbitérium nevében.

Olyan jó, hogy sokatokat személyes ismerősként köszönhetlek, itt nőttetek fel a szemem láttára, többeteket – a korkülönbség ellenére – barátként üdvözölhetlek, és van közöttetek, aki már jó ideje hűséges harcostársam a szolgálatokban.

Itt van a kezemben ez a kis kártya – drága nagymamámtól kaptam, ő pedig a konfirmációjára kapta a gyülekezetétől, a múlt század elején. Fontos volt a számára, mint egy fajta „lelki személyi igazolványt”, a Bibliájában tartotta. Ez áll rajta: „Református magyar vagyok, amíg élek, az maradok. Megígérem, megfogadom, hogy hitemet holtig vallom.”

Talán megmosolyogjuk a dolgot, annak idején ilyen eszközökkel is, így próbálták erősíteni egy fiatalban a magyarságát, nemzeti és felekezeti, azaz lelki identitását, református

hitét. Hová tartozunk. Mint ahogy manapság Fradi-kártya van, meg törzsvásárlói kártya, meg ilyen-olyan tagságot igazoló kártya. Hol van már a *Szózat* utolsó mondatának ereje, meddig hallatszik el az intés: „*Itt élned, halnod kell!*” – amikor fiatalok százai mennek

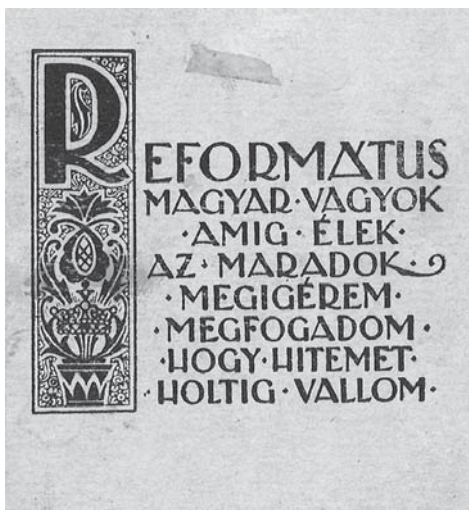
ki külföldre, mondván, ott könnyebb érvényesülni, más nem is számít?

Kedves Konfirmandusok! Magyarországra hazátok, de most már lelki hazátok, lelki otthonotok is van! Fasori reformátusok lettetek! Persze eddig is azok voltatok, de a pecsét most került rá a „lelki személyi igazolványotokra”.

És olyan csodálatos, ha belegondolunk,

hogy a *Szózat* mondata lelki életünkre is vonatkozhat. *Itt élned, halnod kell!* – hogyan is?

Természetesen nem arról van szó, hogy Isten ne vezérelhetne benneteket később akár családi vagy egyéb okokból más gyülekezetbe. Ez természetes. De a lelki hazátok, ahová mindig visszatérhettek, ahol mindig visszavárnak titeket, akkor is a Fasor marad!

Először is hálát adhatunk-adhattok azért, hogy itt, a Fasorban nem élnetek *kell*, ahogy Vörösmarty írta, hanem Krisztus megváltó szeretetéből fakadóan élnetek *lehet*. Mert itt élet van. Lelki hazátokban élhettek lelki, közösségi életet. És mit kezdünk Vörösmarty mondatának második részével, „*halnod kell*”? Igen, lelki hazánkban minden nap meg kell hálnia a régi mivoltunknak, az őemberünknek ahhoz, hogy élni tudjunk. Kedves Testvérem, tehát a Fasorban, itt élned és hálnod *lehet*.

Szeressétek lelki hazátokat! És azt kívánom nektek és a gyülekezetnek, hogy mindig legyen honvágyatok-honvágyunk a Fasor iránt, hétről hétre, és hogy hosszú-hosszú évek múltán is elmondhassátok-elmondhassuk: *fasori*

A KÖVETKEZŐ IDŐSZAK ESEMÉNYEI

* **Június 7-én** a *Holland singt* keresztyén utazó kórus lesz vendégünk a Fasori Zenés Esték keretében.

* **Június 21-én** kollégiumunk tanévzáró istentisztelete és a 8. osztályosok ballagása.

* **Június 27-én** a Református énekek sorozat XIV. alkalmára kerül sor a Művészetek Palotájában.

* **Augusztus 30-án** kollégiumunk, valamint a hittanoktatás ünnepi istentiszteletén kezdhetjük meg az új tanévet.

* **Szeptember 6-án** zenés áhítatunkon a *Quattro Fontane* barokk kamaraegyüttes lesz a vendég.

* **Szeptember 26-án** női csendesnapot tartunk.

* **Szeptember 28-tól október 2-ig** evangelizációs hét lesz templomunkban.

* **Október 4-én** Hetei-Bakó Teodóra és Szabó Ferenc János ad hangversenyt zenés áhítat keretében.

református magyar vagyok, amíg élek, az maradok. Megígérem, megfogadom, hogy hitemet holtig vallom.

Két szót helyezek még a szívetekre a mai napra rendelt Igéből, a második thesszaloni levélből, amit sose felejtsetek el: „*Álljatok szilárdan!*”

Úgy legyen!

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Vasárnap 10 óra: istentisztelet és öszszevont gyermek-istentisztelet 2 korcsoportban: 1. csoport kisóvodások és nagyóvodások a tornateremben, 2. csoport iskolások a gyülekezeti teremben. 3 éves korig gyermekmegőrző szolgálat.

Hétfő 18 óra: Siloám-csoport.

Szerda 18 óra: bibliai közösségi óra.

18 óra: öszszevont ifjúsági bibliaóra minden korosztálynak.

Csütörtök 15 óra: gyülekezeti bibliaóra.

Énekkari próbák nyáron megbeszélés szerint.

Felnőtt fiatalok bibliaköre nyáron szünetel.

Gyülekezeti imaközösség minden hó 2. vasárnapján 8.30-kor.

NYÁRI ALKALMAINK

A **férfi bibliaóra** nyári utolsó alkalma *június 9.*

A **Pároskör**, a **bama-mama kör** és a **párapoló tanfolyam** a nyári hónapokban szünetel.

Női imakör minden hó 2. és 4. péntekjén 18.30-tól 20 óráig.

Női kör nyári utolsó alkalma *június 14.*

Párapoló tanfolyamot a nyár folyamán nem tartunk.

Gyülekezetünk immár másodszor rendezte meg közösségi táncestjét február 28-án a Julianna iskola tornatermében. Molnár Tamás tánctanár a férfi és a nő Isten rendje szerinti kapcsolatára alapozva tanította a különféle társastáncokat – vidámmá, felszabadulttá téve ezzel számunkra szombat esti együttlétünket

A gyülekezet férfi tagjai március 7-én csendesnapon vettek részt. A lelki program címe „Felelős férfiak” volt, Pataki András Dávid lelkipásztor és dr. Tomka János főiskolai tanár szolgálata mellett rövid koncert és bizonyágtételek is elhangzottak

HÁTTÉRSZOLGÁLAT A SZOLGÁLÓKÉRT

Presbiterfeleségek délelőttje

Örömmel számolunk be róla, hogy május 16-án, szombaton 9-től 13.30-ig együtt voltunk egy csendes délelőttre. Megállapítottuk, hogy szükség van rá, hogy a munkánk, családjunk, a háztartás és sokféle szolgálat mellett magunkra is szánjunk időt. Mi lehetne erre jobb, mint hogy hívő testvérekkel Isten Igéje köré gyűlünk! Megtapasztaltuk, hogy ha épül a közösség közöttünk, akkor az jó hatással van a férjeink szolgálatára, az egész gyülekezetre is! Fontos tudni egymásról, és imádságban hordozni a másikat. Jó volt Pál apostol lelkületéből tanulni, ahogy ő gondolkodik a szolgatársairól. Közben erősödtünk, töltődünk, egymás bizonyágtétele, hite által épültünk, és bátorítottuk egymást a további szolgálatra!

Végül egy építő összesítés. Két kérdésre válaszoltunk: *Miért adunk hálat a gyülekezetünkben?* és *Milyen imatémánk van a Faszorra nézve?* Mi így látjuk: *Hálat adunk*, mert a gyülekezetünk egy lelki otthon, ahova jó tartozni. Ez örömmel tölt el. Olyan gyülekezet, ahol megragadóan hangzik az Ige. Mindig jó látni, hogy a gyermekek közötti szolgálatok különösen is Isten dicsőségére történnek. Hála a sok-sok tanításért, amit kapok, és építi az életemet. A gyülekezet sokszínűségéért! Mert élő hittel szolgálnak a szolgálók! Hála a folyamatos gyarapodásért, új emberekért, új családok bekapcsolódásáért! Mert ez egy élő gyülekezet! A testvéri kapcsolatokért, közösségekért, barátokért! Hála Istennek, hogy gyülekezetünk egy oktatási, nevelési intézmény fenntartója. A sok, szerteágazó szolgálatért! A testvérekért, akiket jó látni, mikor belépek a templomba, és az alkalmakért! Hála, hogy Istennel mindig lehet újra kezdeni! Az élő, hitvalló közösségért, lelkészekért, az élő otthonért. Hálat adok az ima-

közösségért, az imameghallgatásokért, melyek erősítik a hitünket.

Imatémák: Ne fásuljunk meg, ne lankadjunk meg a hitünkben! Legyen megtérése a beteg, idős, családtagoknak! A feladatok megosztásáért, egyenletesebb teherhordozásért. A kerületben élő protestáns gyülekezetekért! A kolégium és a gyülekezet még közelebb kerüljön egymáshoz! Jöjjenek minél többen az oktatási intézményekbe, hogy a gyerekek, családok, megismerjék Krisztust, és erősödhessenek a testvéri közösségben! Legyünk egyek Krisztusban, és jó munkamegosztással szolgáljunk! Erősödjön az imaéletünk, legyen imaháttere a szolgálóknak, szolgálatoknak! Hogy egységesek lehessünk mind a célok, mind a megvalósítás vonatkozásában! A gyerekek és az ifjúság közötti misszióért. A meglévő csoportokhoz alkalmas, hiteles szolgálókért! A növekvő iskola és óvoda családjaiért! Hogy a gyülekezet vezetése Isten akaratát tudja követni! A testvérek közötti kapcsolatok erősödéséért, a szolgálók erősítéséért! Tartson minket össze és erősítsen az Úr továbbra is! Hogy továbbra is élő gyülekezet legyünk!

„*Legyen gondod rá, hogy betöltsed azt a szolgálatot, amelyet átvettél az Úrban!*” (Kol 4,17)

Somogyiné Ficsor Krisztina

ÖRÖMMEL FOGADUNK ADOMÁNYOKAT!

A lelkeszi hivatalban bárki bármilyen célra befizethet adományokat. Csekken és banki átutalással is lehet fizetni az alábbi célokra és számlaszámokra:

1. *Gyülekezet javára:* Budapest-Fasori Református Egyházközség 10702019-19818049-52000001

2. *Julianna iskola javára:* Szabó Imre Alapítvány 11707024-20304014-00000000

3. *Csipkebokor óvoda javára:* Csipkebokor Református Óvodai Közhasznú Alapítvány 10702019-48081403-51100005

VISSZATEKINTÉS ÓVODÁNK ELSŐ HÉT ÉVÉRE

Hálás szívvel emlékezem 2008. január 1-jére, az újévi igehirdetésre, amelyben Végh Tamás lelkipásztorunk a gyülekezetnek határozott, számonkérő üzenetet

hirdetett Zakariás próféta alapján, és ez engem is megszólított. A babiloni fogságból visszatérő nép mindennel foglalkozott, csak a templomot nem építette. Én is mindent szívesen csináltam, csak a gyülekezet felkérésére mondtam nemet. Több hónap vívódásaimádságharca után tudtam elvállalni az újonnan alakuló fasori óvoda vezetését. Az indulásig emberpróbáló út vezetett. Egy óvoda felszereléséhez rengeteg eszköz, bútor kell, s az alapkészlet beszerzése sem volt egyszerű. Mikor megnyílt az óvoda, akkor

láttuk, hogy milyen sok minden hiányzik még. Sorolni sem tudom, hány gyülekezeti tagtól, szülőtől, jó szándékú adományozótól kaptunk ajándékot, pénzádományt. Istennek hála, mára minden csoportunk jól felszerelt, s feladatunkat teljesíteni tudjuk.

Az első esztendő 64 gyermekkel, 12 munkatárssal indítottuk 3 csoportban, a 2014–15-ös tanévet már 123 gyermekkel, 19 munkatárssal 5 csoportban. Az Úr megerősített, megsokasított, és megáldotta munkánkat. A két új csoportot a Julianna iskola földszinti termeiben működtetjük, nagyon szép, esztétikus környezetben.

A gyarapodás egyértelműen Isten útmutatásának eredménye. Mindannyian komolyan vettük az alapító Igénket: *„Én magam ottalmazom mindenfelől – így szól az Úr –, mint egy tüzes fal, és ott leszek benne dicsőségesen.”* (Zak 2,9). Mindenben érezzük jelen-

létét, vezetését és védelmét. Akadtak bizony nehézségeink is az elmúlt esztendőkből, ha csak a házzal és annak bérlőivel való folyamatos harcunkra gondolok. Okoztak jó pár álmatlan éjszakát vagy hűvös napot, mikor pl. miattuk kikapcsolták a fűtést télvíz idején. Mégis mindig tudtuk, és ebben egymást is erősítettük, hogy Ő hadakozik értünk, nekünk csak hinni-bízni kell Benne, hiszen ez az Ő „háza”.

Hogy óvodánk lelki házzá épüljön, legfontosabb célkitűzésem az volt, hogy a munkatársak őszinte, naponta megélt-megpróbált hittel „rendelkezzenek”. Ez teszi hitelessé tanításukat, a gyermekek elé élt mindennapjaikat. Nagyon hálás vagyok az Úrnak, hogy olyan „szolgálókat” küldött e munkára, akik valamenynyien biznyságot tudnak tenni a gyermekek között az ő reménységükről, Krisztus megváltó szeretetéről. Ez a kimonodott, felmutatott szeretet az, amiben gyermekeink biztonságban tudják magukat, s szüleik bátran engedik el kezüket.

A gondozás–nevelés–tanítás egysége játékos formában valósul meg, ez is segíti a gyermekek könnyebb beilleszkedését, az új környezet elfogadását. Ebben a feladatban sok segítséget kapunk önkénteseinktől, akiket a Református Önkéntes Diakónián keresztül hívtunk meg. Ötödik esztendeje évente 2-3 önkéntes segíti óvodánkban a pedagógusok munkáját.

Visszatekintő számvetésem apropója, hogy nyáron nyugdíjba szeretnék menni. Az ebben a hivatásban eltöltött negyvenegy év után szabad elfáradni, s őszinte szeretettel átadni helyemet egy fiatalabb, rátermett vezetőnek. Az óvodában a hetedik évemet fejezem be ebben a tanévben, s mint tudjuk, a Bibliában a hetedik esztendő a nyugalmat, pihenést jelenti. A hetedik esztendőben pihentetik a földet, szüneteltetik a gazdaságot. Ahogy írtam a bevezetőmben, az óvoda vezetésére

először nem mondtam, és csak később érttettem meg, hogy nekem szól Isten felkérése. Most, amikor átadom hét esztendő után az óvoda vezetését, már világosan előttem van Isten terve a múlttól, de a jövődőről is. A Máté evangéliuma 14,17-ben ezt olvashatjuk: *„Nincs itt egyebünk, csak öt kenyérünk és két halunk.”* Az evangéliumokban a hetes szám a teljességet is jelenti egyben. Óvodánk indulásakor én is úgy jártam, mint Jézus tanítványai. A magam erejét-tehetségét láttam csak. Nem vettem számításba, hogy abban a csodában, amit megéltünk az óvodánkban, Jézus is ott lesz mindvégig. Az ötezer ember megvendéglése megtörténhetett az öt kenyérről és a két hallal Jézus jelenlétében. Ezt tapasztaltam meg a hét esztendőben én is – munkatársaimmal közösen –, hogy Jézussal megtörtént a csoda a mi óvodánkban is. Jézus ma is teljességet ad a mi küzdelmeinkben a gyermekek között. Az eltelt hét esztendőben Jézus megajándékozott Bennünket: munkatársaimnak is és nekem is adott egy-egy telekosár „muníciót” a csodáiból a szolgálatra. Bizonyos vagyok abban, hogy az én további életemet is Ő tölti majd meg.

A folytatásra úgy tekintek, hogy Isten teljességéből mindig jut majd elegendő óvodánk kosaraiba is.

Dr. Szabóné Vörös Katalin
óvodavezető

MINDEN, MI ÉL, CSAK TÉGED HIRDET!

Kicsoda Isten, és kik vagyunk mi? – erre a kérdésre adott választ szóban és énekekben, versben és dicséretben, hangszerekkel az április 19-ei családi istentiszteleten Julianna iskolánk 3. a osztálya. Chriszt Beáta osztályfőnök és Kiss Anna Eszter tanító készítette fel őket, s együtt szolgáltak szüleikkel, köztük szülői szerepben Somogyi Péter elnök-l-

késsel. Imádságként szállt énekük, betöltötte a templomot: „Minden, mi él, csak téged hirdet. Minden dicsér, mert mind a műved. Azal, hogy él, ezt zengi Néked: Dicsérlek én, dicsérlek Téged!” És a 3. a osztály kisdíákjai tényleg dicsérték Istent. Örömmel vallották meg, mit jelent számukra: *Ő a mi Atyánk, „Kegyelmesen formálgatja lelkünk, s kifarragja bennünk önmagát.” „Jézus, a jó pásztor, a mi barátunk, s mi az Ő barátai lehetünk.”*

Krisztus a Szentlélek által valóban farag bennünket, s ezt a faragást már kisgyermekkorban elkezd, hogy parányi méccsé válhassunk, ami bevilágítja a szobát, szál deszkahíddá, mely szakadékot ível át, kanálka mézzé, hogy legyen az élet édesebb, s segítő kézzé, mely teszi azt, amit lehet.

Boldogok, akikben a jó munkát Krisztus már kisgyermekkorban elkezdte.

Cseke Hajnalka

TÁBORVÁRÓ

Sátoraljaújhelyre készül a fasori gyülekezet

Már csak másfél hónap, és utazunk! Készüljünk addig is együtt a hétre!

Imádságban

Vállaljuk mindannyian, hogy hetente vagy naponta imádkozunk a hetünkért! Csak Isten kegyelme által lesz áldás rajtunk. Imádkozunk hálaadással, hogy újra lehetőségünk van egy ilyen közös nagy tábor rendezni! Adjunk hálát már előre a testvérekért, akikkel ott együtt lehetünk és megismerkedhetünk! Köszönjük az Úrnak, hogy segítséget kaptunk az anyagi részében, és így olcsóbb lehet. Kérjük az Urat, hogy áldja meg az előkészületeket, adjon élő Igét, minden feladatra szolgálókat! Könyörödjünk az Ő áldásáért, védelméért a hétre! Kérjük, hogy a Szentlélek töltsse be jelenlétével a tábor, szívünket! Újítsa meg és mélyítse el a közösségünket, és töltsse be az Ő szeretetével a szívünket! Vajon még miért kellene imádkoznunk?

Emlékezésben

Idézzük fel, mennyi jó emlékünknél volt 5 éve a többgenerációs héten! Vagy bármelyik gyülekezeti héten! Vegyük elő a régi *Harangszó*-kat, ha segítségre van szükségünk! Én is elővettem, és kiírtam néhány véleményt az első sátoraljaújhelyi hét beszámolóiból:

„*Itt 400-szorosan érzem, hogy velem van az Isten. Testvéreik vagyunk, bennünk van az Úr.*” (egy édesanya).

„*Isten olyan héttel ajándékozott meg bennünket, ahol átélhetjük a Krisztus-test sokszínűségét. Mindig ámulattal tölt el, hogy hányféle hitben járt út lehet hiteles Isten előtt.*”

„*Ugyanakkor mindez tanulnivalót is rejt egymás számára.*” (egy szolgáló).

„*Örülök annak, hogy eljöttem, és sok erősítést, és biztatást kaptam*” (egy 75 éves aszszonytestvérünk).

„*Tudod, hogy meddig maradnék a táborban? Nyolc hétig!*” (egy 7 éves fiú).

„*Csodálatos volt megtapasztalni az Ige hihetetlen mélységét és gazdagságát*” (egy aszszonytestvérünk).

„*Nekünk nagyon jól esett, hogy az idős testvérek is kedvesen és megértően fordultak hozzánk és gyermekeinkhez*” (egy édesapa).

„*Legjobb volt folyamatosan Isten Igéjét hallgatni, részt venni a nagyon tanulságos csoportbeszélgetéseken, ahol egymás hite által épülhettünk. A zenészek szolgálata, amelyben még nem volt részem! Az egyéni, testvéri beszélgetések, ahol mindig jelen volt Jézus. A reggeli imaközösségek, szemináriumok!*” (egy férfitestvérünk).

Tervezésben

Augusztus 10-én 10 órára kell odaérni Sátoraljaújhelyre. Regisztráció és elhelyezkedés után 12 órakor nyitjuk meg hetünket, majd ebédelünk. Ehhez kocsiikkal el kell indulni reggel 7 órakor Budapestről és az M3-as autópályán kell jönni. Akik vonattal jönnek, azok 6.30-kor indulhatnak a Keleti pályaudvarról, majd 10.15-re érkeznek meg a sátoraljaújhelyi állomásra. Akik kéri, azoknak a csomagját elszállítjuk. A szervezők közül többen már előző nap leutaznak. A program délután 14.30-kor kezdődik közös előadással. Indulás előtt mindenki megkapja a tábor házirendjét és a fontos tudnivalókat. Kérjük, hogy ezeket mindenki még itthon olvassa el figyelmesen!

Hangoljuk a szívünket az első hét tábori énekével

1. Sátoraljaújhelyen

Krisztus Teste új helyen
 éli át, hogy mit jelent
 szeretni Jézusért.
 Sátoraljaújhelyen
 nincs már bennünk félelem,
 miénk lett a győzelem,
 kegyelem Krisztusért.
 Egy újabb nemzedék épül
 Krisztus Testeként, hogy éljen
 Föld sójaként a mélyen
 Itt és szerteszét.

2. Sátoraljaújhelyen

újulhat az értelem,
 körülvesz a végtelen
 kegyelem Jézusért.
 Sátoraljaújhelyen
 változhat az életem,
 átölel a végtelen
 szeretet Krisztusért.
 Egy újabb nemzedék készül
 Isten népeként, hogy éljen
 Égő fákljaként az éjben
 Itt és szerteszét.

Refrén: *Ezért hát:*

*Legyetek egyetértők, legyetek együttérzők, testvérszeretők, irgalmasak.
 Alázatosként áldást mondók, elhívottként áldást öröklők.*

Május 9-én ez az odaszánt szívű, lelkes csapat a templom és a gyülekezeti terem ablakait pucolta meg. Miközben megálltak áhítatra és uzsonnára, arról beszélgettek, hogy miért jöttek: „Azért vagyok itt, mert korábban mindig Tahiba mentem segíteni. Most azonban oda nem kell menni, de a gyülekezetben feltétlenül segíteni akartam, ezért ide jöttem.” „Szükség van dolgos kezekre ekkora épületeknél!” „Az ember tudna magának más dolgot találni, de fontossági sorrendet kell állítani!” „Most vagyok itt először, de hirdették, és jöttem segíteni!” Vajon következő alkalommal hányan csatlakozunk hozzájuk?

LENDÜLETBEN

Interjú Mártával és Balázssal, a Németh házaspárral

Egy finom vacsora, a háttérben a *Bogyó és Babóca* rajzfilm hangjai, valamint a másfél éves Simon foszforeszkálás cumijának keresése keretezték koraesti beszélgetésünket a Németh házaspárral. Márta és Balázs egymás után voltak nálunk hatodéves lelkészek. Márta az ország keleti részéből, Demecserből, lelkeszaládból származik, Debrecenben végzte a teológiát. Balázs Balatonfüredről jött. Ő két végén egeti a gyertyát: végzi a teológiát, emellett kutató és oktató a Műegyetemen is. Fasori szolgálatuk végén az itt eltöltött időről, valamint további terveikről kérdeztem őket.

Mit csinál egy hatodéves teológus?

BALÁZS: A hatodév tulajdonképpen egy gyakorlati év. Ki vagyunk rendelve egy gyülekezethez, és szolgálatokat kell végeznünk amellet, hogy igazából „gyakornokok” vagyunk. Bár egy hatodévesnek egyházi jogilag nincs olyan felelőssége, mint egy lelkésznek, de Isten előtt egyformán felelősek vagyunk. Furcsa egyveleg, ki lehet próbálni mindenfélét, amire van lehetőség és amire megkérnek. Másrészt ez még a teológiai képzés része, most arra is jegyeket kapok, amiket a Fasorban végzek el.

Kértétek, hogy ide jöjjetek?

MÁRTA: Szerettünk volna összeházasodni, és elkezdni a közös életünket. Ehhez nekem egy hatodéves helyre volt szükségem Budapesten. Tamás bácsit a szüleim révén ismertem, őt kerestem meg, hogy találjunk egy helyet valahol Budapesten. Végül a Fasorban, nagy örömmre, befogadtak.

Melyek voltak a kedvenc szolgálati területek?

MÁRTA: Legjobban az ifiket szerettem.

BALÁZS: Nekem elsősre az őszi két esküvő jut az eszembe. Az egyik különösen érdekes, mert kétnyelvű volt. Továbbá megtisztelte-

tésnek éreztük, hogy az egyetemista ifis hétvégére is bennünket hívtak szolgálni.

Milyen volt felmenni a szószékre?

BALÁZS: Bizonyos értelemben stresszforrás, hogy az embernek 4-500 ember előtt kell beszélnie, de azért ebben is lehet rutint szerezni. Korábban is jártunk legációba, gyakran prédikáltam az egyetemi gyülekezetben is. De más az a helyzet, hogy itt egy évet töltök el, ez különös súlyt ad a szolgálatnak. A szószéken el kell telnie egy pár percnek, mire az ember feloldódik.

Mennyit szoktatok készülni egy-egy alkalomra? Hogyan zajlik a fölkészülés?

MÁRTA: Segítség, ha van kiadott textus. Az egyik igehirdetésem előtt egy barátnőmtől kaptam egy Igét, és egyértelművé vált, hogy erről kell beszélnem. Mindig imádság előzi meg az igeválasztást. Van, hogy lapozgatom a Bibliát, és egyszer csak elém kerül egy igehely. Ez az első lépés. A készülés kb. nyolc órát tart, ha le is írom. Az utolsó fázis a memorizálás. Persze ez a folyamat töredezett, nem egyben készülünk. A mondanivaló is hosszabb idő alatt érlelődik. Jó, ha el tudok menni sétálni, elmélkedni. Közben kommentárt, szakirodalmat is megnézünk. Balázstól sokat tanultam, az ő módszeréből, precizitásából.

Összhang van közöttetek abban, hogy mit gondoltok egyes igehelyekről? Számít az, hogy más iskolába jártatok?

BALÁZS: A legfontosabb kérdésekben a teológiai látásunk hasonló, de az érdeklődési körünk különbözősége egy-egy textus értelmezésénél, a következtetések levonásánál érződik. Vegyük például Jákob és József kapcsolatát, történetét. Márta inkább a lelkigondozás, lélektan iránt érdeklődik, a családdal kap-

csolatos lelki dolgokra érzékeny ennél a történetnél – például hogy miért József volt a szeretett fiú. Én jobban szeretem bújni a kommentárokat, a kortörténetet, így ezzel a történettel kapcsolatban az áldásmondások, a héber szavak jelentése, illetve az ígérek beteljesülésének kérdése felé mennének el a gondolataim.

MÁRTA: Nekem segítség a kettőnk különbözősége, hogy ne szűküljön le a magyarázatom egy területre.

BALÁZS: Nekem pedig abban, hogy ne legyenek túl elvont. Márta figyelmeztet arra, hogy az elvontabb teológiai kérdések nem feltétlenül érdekelnek mindenkit annyira, mint engem.

Milyen volt a fasori gyülekezetről az első benyomás? Milyen a gyülekezetünk kívülről-belülről?

MÁRTA: A Fasor nagysága vonzó és ijesztő is volt egyszerre: nem ismertem senkit, időbe tellett, amíg pár embert megismertem. Van egy összetartó mag, közösség, ami összefogja a dolgokat. De nehéz közelebb kerülni. Kapcsolódást jelenthetnek az azonos korú gye-

rekek, azonos élethelyzet, egy házi körbe vagy más, kisebb körbe tartozás. Így nekem a baba-mama kör fontos támpontot jelent a gyereknevelésben.

BALÁZS: A Fasorban Istennek hála nagyon sok, már kialakult kapcsolat létezik, erős a kapcsolati háló a nálunk némileg idősebbek között. Ebbe nem könnyű bekapcsolódní, de ez máshol is így van – ha van egy hosszabb előtörténet sok-sok kapcsolattal, akkor oda nehezebb csatlakozni. Illetve idő kell hozzá.

MÁRTA: Simon születésekor a komatál nekünk nagyon nagy segítség volt – a fizikai és lelki segítség egyaránt.

Balázsék további tervei a fiatalok, egyetemisták közötti szolgálathoz kapcsolódnak.

BALÁZS: 2007 óta van részem más és más formában az egyetemi misszióban. Budapesten jelenleg két református egyetemi gyülekezet működik. Eleinte a látgmányosiba jártam, de aztán kinőttem az egyetemista korból és a körből egyaránt. Ezután inkább a szolgálói oldalra álltam be: Mártával beindítottuk a Műegytemen a reggeli csen-

Németh Balázs, Simon és Márta

dességeket három évvel ezelőtt, most hente kétszer tartjuk őket. Reménységgel tekintünk arra, hogy ez szeptembertől egy önálló szolgálati területté válhat. Szeretnék élni azzal, hogy itt oktató is vagyok, van egy nem lelkészi rálátásom a dolgokra. Bízom benne, hogy ezt Isten fel tudja majd használni a lelkészi szolgálataimban is.

Nehéz egyetemistákat megszólítani? Milyen kérdésekről, problémákról szeretnek beszélni?

BALÁZS: A párkapcsolati és családdal kapcsolatos kérdések kiemelten fontosak. Ezzel összefüggésben például előkerül a szexualitás, az együttélés lehetőségei, a „hol a háttér”-kérdések. De találkozunk etikai kérdésekkel is: „van-e kegyes hazugság”, „mikor szabad beavatkozni mások dolgába”, „mi számít lopásnak” stb. Nekem személyes kedvencem a technikai haladással kapcsolatos etikai problémák.

MÁRTA: Az önértékelési kérdések is nagyon fontosak – „mennyit érek én”? Persze én elsősorban lányokkal szoktam beszélgetni. Sokszor ezek a kérdések nem azonnal merülnek fel, hanem egy hosszabb beszélgetés során találjuk meg a probléma, kérdés gyökerét.

Nehéz ma közösséget szervezni? Én úgy veszem észre, hogy a fiatalok szeretnek sokfelé kapcsolódni, kötődni.

BALÁZS: Ezt én is tapasztaltam, van, aki egyszerre jár egy református egyetemi közösségbe, de a Golgotába is, és van még otthoni gyülekezete is. Ez tehát valós helyzet, de ha nem hinnénk benne, hogy lehet ebben a helyzetben református közösséget plántálni, akkor nem csinálnánk.

MÁRTA: Debrecenben az egyetemi gyülekezet jól működik. Én úgy tapasztaltam, hogy ha valaki bekerül, és ott talál magának feladatot, funkciót, akkor ott marad, nem is feltétlenül a barátok, kapcsolatok miatt. A feladatnak van tehát megtartó ereje. Egy gyülekezet nem egy

annyira kötött, „kötelező” közösség – el kell fogadni, ha valaki néha jön, néha nem, vagy hosszabb ideig kimarad, máshova is jár.

A beszélgetés utolsó harmadában róluk, egymásról kérdeztem a házaspárt. Mit tekintetek egymásban Isten ajándékaként?

MÁRTA: Már amikor 2009-ben megismerkedtünk, vonzó volt Balázs kitartása, állhatatossága.

BALÁZS: A nőiessége, ami számomra mindenben megnyilvánul. Márta egy szerető lélek.

Az, hogy kisgyerekes család lettetek, mennyiben változtatott meg Titeket, az életeteket?

MÁRTA: A szüléskor nagyon erősen megtapasztaltam a Balázshoz való ragaszkodást, hogy ilyen férjet szerettem volna. Elég mozgékony ember vagyok, ezért a szülés utáni időszakot nehezen éltem meg. Megváltozott a mozgástér, de Balázs ebben is nagyon sokat segített.

BALÁZS: Az idő fölértékelődése a legfontosabb változás, még jobban meg kell becsülni a közösen eltöltött időt. Igyekszem tudatosan arra figyelni, hogy Mártát tehermentesítsem, neki is legyen lehetősége elmenni itthonról; amennyire tudok, igyekszem többet itthon lenni.

Mit jelent a számotokra Istennel együtt élni?

MÁRTA, BALÁZS: Fontos, hogy a bibliaolvasás, imádság ne váljon napi rutinná. A fiatalok elé is szeretnénk egy hiteles életet élni. Legyenek mintáink, ne mutassunk mást, mint amiről prédikálunk. Az életben viszonylag ritkán van nagy, „kirívó” hitvallási helyzet, így azért is imádkozunk sokat, hogy amiről olvasunk, azt meg tudjuk élni a legapróbb, mindennapi dolgokban. Amikor erről visszajelzést kapunk, akkor erősödik meg bennünk különösen is a keresztyéni életünk felelősségteljesége. Bukások vannak, ez nem kérdés, az igazán lényeges az, hogy van-e Istenünk, aki ebből felemel.

Az interjút Tézli Péter készítette

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról

E sorozat írására az a célkitűzés készített, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a *Heidelbergi Káté*nak történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapjára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez. A részletesebb taglalás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi, valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Az 1. Úrnapja kérdéskörében az egyetlen vigasztalással ismerkedtünk közelebről, majd a 2., a 3., a 4. Úrnapjára tekintve az ember nyomorúságával foglalkoztunk. Az 5. Úrnapjával kezdődően áttértünk az ember megváltásáról szóló részre, a 9. Úrnapjától pedig az Atya Istenről szóló kérdésekre. A 11–19. Úrnapja kérdés-feleletei az *Apostoli Hitvallás* Fiú Istenről szóló magyarázatát adják, s azokat a kálvini gondolatokat veszik át, amelyeket a Genfi Kátében fogalmazott meg a nagy reformátor. Legutóbb a 14. Úrnapja kérdéskörén belül Jézus életének történelmi folyamatát tekinthettük át, aki mint Közbenjáró Isten felhatalmazásával ítéletet gyakorol, és az ember lázadására kegyelemmel válaszol.

* * *

Most ismerjük meg a 15. Úrnapja kérdéseit és feleleteit – amelyek bemutatják az Úr Jézus szenvedését, elítélését és a keresztvállalásig menő áldozatát.

Mit értesz az alatt, hogy „szenede”?

Azt, hogy Ő, földi életének egész ideje alatt, különösen pedig annak végén, Istennek az egész emberi nemzetség bűne ellen való haragját testében-lelkében elhordozta, és pedig

avégre, hogy e szenvedésével, mint egyetlenegy engesztelő áldozattal, a mi testünket és lelkünket az örök kárhozattól megszabadítsa és számunkra Istennek kegyelmét, az igazságot (megigazulást) és az örök életet megszerezze.

Miért szenvedett Jézus a Poncius Pilátus bírósága alatt?

Azért, hogy a polgári bíró által ártatlanul ítéltessék el, és ily módon szabadítson meg minket Istennek szigorú ítéletétől, amely reánk szállana.

Nagyobb dolog-e az, hogy Jézus keresztre feszítettet, mintha másnemű halállal halt volna meg?

Nagyobb, mert ebből vagyok bizonyos afelől, hogy Ő azt az átkot, amelynek súlya rajtam volt, magára vette; a kereszthalált ugyanis Isten megátkozta.

* * *

A Káté nem szűkíti le Krisztus szenvedését a passió hetére, hanem kiterjeszti azt Jézus egész földi életére. A Biblia ismeretében láthatjuk, hogy az Úr egész életútjára rányomja bélyegét a kereszt – bölcső és kereszt ugyanabból a fából ácsoltatott (Luther). Szenedés volt tiszta lényével végighaladni az embervilág rút sokadalmán. Ő maga Istenként emberré lett, de ez a világ nem jelentett neki otthont – inkább a bezártságot, a szegénységet, a kifosztottságot jelentette. Fölvállalta értünk az emberlét korlátait, pedig szabad lehetett volna. Együtt érzett velünk, ezért elutasított minden külön lehetőséget arra, hogy magát boldoggá tegye. Nem változtatta a köveket kenyerekké,

nem tett csodát önmagáért, és nem ragadott magához hatalmat, hogy éljen azzal (olvasandó: Máté 4,3–10). Nem várt és nem kért magának semmit, de Ő mindent adott az embereknek: szeretetét, erejét, életét. Tudta, mire vállalkozott. Teljes bizonyossággal haladt a megaláztatás sokféle gyötrelme felé. Ahhoz, hogy a bűn eltakarodjék az ember Istenhez vezető útjából, Jézusnak el kellett szenvednie a kereszthalált is. Ámde Ő nemcsak testében, hanem lelkében is szenvedett, s egész emberi mivoltában teljes mértékben átélte azokat. Látta az egész emberiség bűnét, azt, hogy akiket Ő szeret, egymás ellen fordulnak, megölik, kínozzák és kifosztják egymást...

Az Úr Jézus nemcsak értünk, hanem általunk szenvedett, de szenvedései közepette sem vált hozzánk hűtlenné. Áldozatos szeretetébe rejtette el isteni rangját, s szenvedésével mint egyetlen engesztelő áldozattal szabadítást, kegyelmet és üdvösséget szerzett minékünk. Az érte való hála nem is lehet más, mint a mélységes, szívig ható megbánás és a segítségével továbbvitt élet. Annak teljes vállalása: *nem a magamé vagyok!*

A Káté gondolatmenete tanulságos válaszok sorát nyitja meg előttünk arra a kérdésre, hogy miért került Poncius Pilátus a Credóba. Pilátus mint történelmi személy neve a hitvallásban azt jelenti, hogy az Úr Jézus a történelem egy bizonyos pontján került ítélet alá – vagyis az Ő egész műve történeti mű, és nem hitrege vagy mítosz. *„Mert bizony egybegyűltek a te szent Fiad, a Jézus ellen, akit felkentél, Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izrael népével, hogy véghezvigyék, amikről a te kezded s a te tanácsod eleve elvégezte volt, hogy megtörténjenek”* – hangzik a hívők imájában az Apostolok Cselekedetei 4,27–28 versei szerint.

Krisztus Urunknak a Pilátus előtti helytállása nagy erőforrás volt a korai keresztyén-üldözések idején azoknak a mártíroknak

számára, akik keresztyén hitük miatt készültek a halálra. Hűséges vallástételre ösztönözte Krisztus kései követőit, akiknek bíróság előtt kellett vallaniuk. Emlékeztetés ez minden időben a hit melletti megmaradásra. A költő ma így segít megfogalmazni az ezzel kapcsolatos gondolataimat:

*Uram, Teneked sok a Pétered,
sokak a nagycsütörtök éjszakáid.
Ó, bár lehetnék csendes Jánosod,
aki nem ígér, nem fogadkozik,
de hű marad egész a Golgotáig!*

(Túrmezei Erzsébet: *Meddig?*)

Jézus azt a szenvedést viselte el, ami ezen a földön a legnagyobb volt. Isten Jézusban közösséget vállalt a legnagyobb szenvedővel, hogy az vigasztalás legyen nekünk. (A keresztes büntetés volt, amelyet a rómaiak használtak, de nem ők találták ki. Eltanulták a kartágóiaktól vagy a perzsáktól.) A pogány kivégzési mód Jézusra nézve szégyen, gyalázat, átok volt. Ily módon Ő az emberre nehezedő minden átkot magára vállalta, és az embert ettől mind megszabadította. Jézus olyan halállal halt meg, melyet az Isten megátkozott – *„mert átkozott Isten előtt, aki fán függ”* (5Mózes 21,23). Viszont aki a fán függ, az az ég és a föld között van. Kitaszítva az emberi közösségből, hiszen az emberé a föld. De a felakasztott-felfeszített ember nincs a mennyei közösségben sem: teljesen ki van vetve mindenből. Ez a legátkozottabb állapot: nem tartozni sehova, kivéve, kitaszítva lenni mindkét biztonságos helyről. Ezt a kitaszítottságot élte át a mi Urunk, és így kiáltott fel: *„Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?”* (Máté 27,46). Ő, maga, az Isten tette azt a Valakit, aki bűnt nem ismert, bűnné – vagyis olyanná, akire rátör az átok, a büntetés és a kísértés.

Jézus ítéletét Isten igazsággá változtatta. Mindezt Néki adunk dicsőséget!

Szerkesztette: *Dévai-Józsa Gábor*

GYEREKKUCKÓ

Kedves Gyerekek!

Hogyan kapcsolódik össze a *hal* és az *imádság*? Jónás történetében nagyon is. És a nyár, a hal és az imádság? Ha megnézed, elolvasod, megcsinálod, amiket ezen az oldalon találsz, remélhetőleg már Te is tudni fogod.

Jó pihenést, örömteli játékokat és sok meghallgatott imádságot kívánunk nektek szeretettel:

*Zsó néni,
Bérces Kori néni
és Szemenyei Eszter*

1. Imahal

Készítsetek fehér papírokból akkora pikkelyeket, hogy egy-egy szót rá lehessen írni. Ezután írjatok a pikkelyekre egy-egy olyan szót, ami egy konkrét imatémára emlékeztet. Aminek örültök, amiért hálát adtok, vagy amit szeretnétek elpanaszolni Istennek: egy dicséret, egy eddig elfelejtett köszönöm, vagy ami nagyon fáj, esetleg egy kérdés, ami nem hagy nyugton.

Ha készen vannak, kartonból vágjatok ki egy nagy halat, és rakjátok rá a pikkelyeit. Egész nyáron imádkozhattok ezekért a témákért, és amelyikről azt gondoljátok, hogy megoldódott, Isten meghallgatta, azt színezték ki! Figyeljétek meg, nyár végére szép színes halacskátok lesz!

Tudjátok, hogy a pikkelyek, amik a halak és hüllők testét borítják, a védelemre szolgálnak. Régen a harcosok páncéljára is készült pikkely alakú bőr- vagy fémlapocskák. A pikkelyek egymást fedve-takarva védik meg az állat vagy harcos testét. Az imádságaink is egymást fedve-takarva védik meg a családukat, barátságunk, vagy a gyülekezet testét, a közösséget. (Ha jobban tetszik, készíthetsz hal helyett páncélt is, vagy akár egy

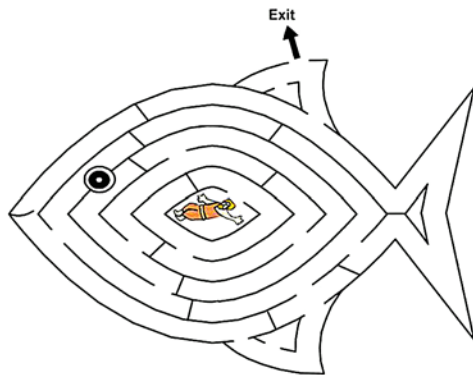
ház téglái, tetőcserepei is lehetnek az imalapocskák.)

Ha készítetek ezekről képet, és elkülditek nekünk a fasori.harangszo@gmail.com címre, az őszi *Harangszó*-ban be is mutatjuk őket. Sőt, ha ősszel behozzatok nekünk, ki is állítjuk őket.

2. Ima a halban

Ha ismeritek Jónás történetét, tudjátok, hogy mi történt vele – ha nem, olvassátok el a Bibliában. Ő is imádkozott – egy halban. Ezután a hal kivetette őt a partra. Segíts neki kikerülni a hal gyomrából!

SZERETET-VENDÉGSÉG

Tavaly a kisfiamat várva hatalmas pocakkal csatlakoztam a Baba-mama körhöz, ahol már az első alkalommal nagy szeretettel fogadtak. Szinte senki nem ismert, mégis rögtön felajánlotta mindenkinek a segítségét. Itt biztonságban éreztem magam. Egy olyan közösség tagja lettem, ahol a megtartó szeretet tettekben ölt testet. Karácsonykor megszületett Miklós fiunk. Őt már úgy vittük haza a kórházból, hogy tudtuk, az első pár hét káoszában nekünk nincs más dolgunk, mint a babánkra figyelni.

Tipikus modern család vagyunk, ahol a rokonság kevésbé tud jelen lenni a hétköznapiakban, mint szeretne. Miután a férjemnek is vissza kellett térnie a munkájához, egyedül maradtam otthon. A napi teendőkhöz a főzés nem fért bele. Gondolom, sokan emlékeznek még az első napok nehézségeire. A nagy várakozás után megérkezik maga a csoda, aki nem olyan csodálatos, mint elképzeltük. Friss anyukaként megrémültem, mennyire apró, kiszolgáltatott és törekeny lény lett rám bízva, akinek a biztonságáért, boldogulásáért én vagyok a felelős.

Mikinek az első pár hétben sok nehézsége adódott. Igazi harcosként küzdött, akinek a segítése egész napos készenléletet igényelt. Nagyon vártam minden nap a komatálát hozó anyukákat. A komatál során a finom húsleves és pörkölt mellett érkezett két fül és egy nyitott szív is, amely meghallgatta a bánatomat, örömet. Ha tanácsra volt szükségem, kaptam, ha imádságra, együtt imádkoztunk, ha csak egy pár perc elvonulásra, vigyáztak a fiamra. Nagyon hálás vagyok az én „an-

gyalaimért”. Ugyanezt érzi a férjem is, aki nagyon várta a napi betérőt és betevőt.

Bizony a férfiakkal is nehéz időszak az első pár hét. Olyan dolgokkal kell megküzdönnünk, amelyek létezéséről vajmi keveset tudtak korábban. Az édesanyát támogatniuk, bátorítaniuk kell, miközben a munkahelyükön is helyt kell állni. Ebben a rohangálós időszakban nagyon jól esik egy finoman elkészített étel vagy egy segítő mondat, ami elkísér pár napig. Az én drága férjem még ma is emlegeti a lasagnét és a házi pizzát, amikor az ebédet kétszer is megsózom, mivel közben a gyermekem elterelte a figyelmem.

Miki fiunk már egyre ügyesebb és önállóbb, így eljött az idő, hogy mi osszuk meg az új anyukákkal és apukákkal, amink van, egy tál ételt és egy pár jó szót, hogy nem vagyunk egyedül.

Pál Beáta

FASORI HARANGSZÓ

Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu
E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Felölös szerkesztő: Szabó Zsolt

Szerkesztők:

Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor,
Diószegi Rita, Somogyiné Ficsor Krisztina,
Széplaki György, Tézli Péter

Tördelőszerkesztő: Lengyák András

Korrekter: Diószegi Rita

Bár az időjárás inkább őszi volt, mégis egy vidám tavaszi napot tölthettünk együtt Budaörsön április 18-án, az éves gyülekezeti kiránduláson

Május 3-án a gyülekezetbe járó családok gyermekei köszöntötték édesanyjukat anyák napja alkalmából